

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1971-1972.

---

19 APRIL 1972.

Vorstel van wet houdende wijziging van artikel 43 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

TOELICHTING

Artikel 9 van de wet van 10 juli 1951, waarbij een artikel 11bis werd ingevoegd in de gecoördineerde wetten van 28 september 1931 betreffende de vergoeding der arbeidsongevallen, bepaalde dat de bijdragen van de sociale zekerheid dienden ingehouden op de door de verzekeringsinstellingen uitgekeerde vergoedingen en renten.

Deze bepaling werd als dusdanig kwasi ongewijzigd overgenomen in artikel 43 van de wet van 10 april 1971 (*Staatsblad* van 24 april 1971).

Daar deze vergoedingen en renten, toegekend in toepassing van de artikelen 22 tot en met 24 van deze laatste wet (dus met uitsluiting van de renten toegekend aan de weduwe en andere rechthebbenden van het slachtoffer van een dodelijk arbeidsongeval) in feite een compensatie voor een loondering, als gevolg van een verminderde arbeidsongeschiktheid, uitmaken, zijn deze sociale zekerheids inhoudingen normaal te noemen.

In de wet wordt echter geen duidelijk onderscheid gemaakt tussen de vergoedingen en renten uitbetaald aan actieve werknemers en deze uitbetaald aan gepensioneerden. Noch de parlementaire documenten en annalen, noch het koninklijk besluit van 21 december 1971 ter uitvoering van deze arbeidsongevallenwet (*Staatsblad* van 28 december 1971), maken dienaangaande een duidelijk verschil tussen actieve en oprustgestelde werknemers.

Nochtans is dit onderscheid niet van belang ontbloot daar artikel 37 van de wet van 10 april 1971 in een beperkte cumulumogelijkheid voorziet tussen een rustpensioen en een vergoeding of rente wegens arbeidsongeval.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1971-1972.

---

19 AVRIL 1972.

Proposition de loi modifiant l'article 43 de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail.

DEVELOPPEMENTS

L'article 9 de la loi du 10 juillet 1951, qui insérait un article 11bis aux lois coordonnées du 28 septembre 1931 sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail, disposait que les cotisations dues en application de la législation sur la sécurité sociale restent dues sur les indemnités et rentes versées par les organismes assureurs.

Cette disposition a été reprise quasi inchangée dans l'article 43 de la loi du 10 avril 1971 (*Moniteur belge* du 24 avril 1971).

Etant donné que ces indemnités et rentes, allouées en application des articles 22 à 24 de cette dernière loi (à l'exclusion donc des rentes allouées aux veuves et autres ayants droit de la victime d'un accident mortel du travail) constituent en fait une compensation de la perte de salaire résultant d'une diminution de la capacité de travail, ces retenues dues en application de la législation sur la sécurité sociale sont à qualifier de normales.

Toutefois, la loi ne fait aucune distinction précise entre les indemnités et rentes versées à des travailleurs actifs et celles versées à des pensionnés. Les documents et annales parlementaires, ainsi que l'arrêté royal du 21 décembre 1971 pris en exécution de cette loi sur les accidents du travail (*Moniteur belge* du 28 décembre 1971) sont également muets sur ce point.

Cette distinction n'est cependant pas dénuée d'importance puisque l'article 37 de la loi du 10 avril 1971 prévoit la possibilité d'un cumul limité d'une pension de retraite et d'une indemnité ou d'une rente allouées en réparation d'un accident du travail.

In feite komt men nu voor de toestand te staan dat de verzekeringinstellingen automatisch reeds verder zullen gaan met de inhouding aan de bron van de sociale zekerheids bijdragen, dit op een ogenblik dat belanghebbende reeds een rustpensioen geniet. De werknemer draagt hier dus nu nog bij in zijn pensioenregime op een ogenblik dat hij of zij hiervan reeds de voordelen geniet.

Hetzelfde geldt inzake ziekteverzekering waar op de uitgekeerde vergoedingen en renten sociale zekerheids bijdragen worden ingehouden op een ogenblik dat de gepensioneerde werknemer reeds kosteloze zorgen kan genieten.

Om aan deze ongerijmdheid een einde te maken wordt dan ook voorgesteld de inhoudingen inzake sociale zekerheid op de vergoedingen en renten wegens arbeidsongeval te doen vervallen op het ogenblik van het bereiken van de volle leeftijd van 60 jaar voor een vrouw of 65 jaar voor een man, terzij de beroepsarbeid na deze leeftijd wordt voortgezet.

Deze regeling werd met opzet verkozen teneinde de bewijslast van het staken der activiteit en van het genot van het rustpensioen niet als bijkomende administratieve last op de rug van deze werknemers te leggen. Het past de verzekeringsinstellingen en de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid hierover de nodige controle uit te oefenen, bij het gemeentebestuur van de woonplaats en bij belanghebbende zelf.

Teneinde de zaken niet nodeloos ingewikkeld te maken wordt ook voorgesteld geen rekening te houden met eventueel vervroegde oppensioenstellingen.

Bij een voorzetting van de beroepsactiviteit na de gestelde leeftijden van 60 en 65 jaar, past het evenwel dat de belanghebbenden zelf de betrokken verzekeringsinstelling verwittigen van de precieze datum van de juiste en definitieve stopzetting der activiteit.

A. DE BAER.

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL.

Artikel 43 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 wordt, in fine, aangevuld met de volgende alinea :

« Deze bijdragen zijn niet langer verschuldigd bij de eerste betaling van deze vergoeding of rente die volgt op het bereiken van de volle leeftijd van 60 jaar voor een vrouw en van 65 jaar voor een man, tenzij de beroepsarbeid niet wordt gestaakt. »

A. DE BAER.

E. CUVELIER.

P. DESCAMPS.

F. BOEY.

J. HENDRICKX.

En fait, dans l'état actuel de la législation, les organismes assureurs continueront automatiquement à retenir à la source les cotisations de sécurité sociale, même si la victime bénéficie d'une pension de retraite. Le travailleur continue donc à cotiser pour sa pension alors qu'il en bénéficie déjà.

Il en est de même pour les cotisations de sécurité sociale destinées au secteur de l'assurance maladie, qui continuent à être retenues sur les indemnités et rentes accordées à la victime alors que celle-ci est déjà admise au bénéfice des soins gratuits.

Pour mettre fin à cette anomalie, nous proposons de supprimer les retenues de sécurité sociale sur les indemnités et rentes accordées en réparation d'un accident du travail au moment où le bénéficiaire atteint l'âge de 60 ou 65 ans, suivant qu'il s'agit d'une femme ou d'un homme, à moins que l'intéressé ne poursuive une activité professionnelle au-delà de cet âge.

Ce système a été choisi intentionnellement afin de ne pas imposer à ces travailleurs le fardeau de la preuve de cessation de l'activité et du bénéfice de la pension de retraite, ce qui constituerait pour eux une charge administrative supplémentaire. Il convient cependant que les organismes assureurs et l'Office national de sécurité sociale exercent le contrôle nécessaire à cet égard auprès de l'administration communale du domicile du bénéficiaire de même qu'au domicile de celui-ci.

D'autre part, pour éviter des complications inutiles, nous proposons de ne pas tenir compte d'éventuelles mises à la retraite anticipées.

Si les intéressés poursuivent leur activité professionnelle au-delà de la limite prévue de 60 et 65 ans, il conviendra qu'il avertissent eux-mêmes l'organisme assureur concerné de la date exacte de la cessation effective et définitive de leurs activités.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

L'article 43 de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail est complété par l'alinéa suivant :

« Ces cotisations ne sont plus dues sur l'indemnité ou rente à partir du premier paiement de celle-ci suivant la date à laquelle le bénéficiaire a atteint l'âge de 60 ans ou de 65 ans, suivant qu'il s'agit d'une femme ou d'un homme, à moins qu'il ne cesse pas ses activités professionnelles. »